

bliver en Sættedommer, der kommer til at tage fat paa Sagen, at Sagen altsaa her vil blive overdragen en Mand, der faar Sættedommerens Virksomhed.

Men, som sagt, hvilke Fejl der end maaske ere begaaede af Etatsraad Hoff — jeg kan ikke udtale mig bestemt derom —, er der det at mærke, at det ikke hjælper det mindste paa Dr. Muus' Sag. Nu er det ganske vist den højtærede Minister, der er Skyld i eller Aarsag til, at Etatsraad Hoffs Navn er blevet bragt frem i denne Debat noget for tidligt. Nogen heldig Haand har den højtærede Minister aabenbart ikke haft i denne Sag. Det har været en stor Fejl af Ministeren at forhandle med Etatsraad Hoff om en eventuel Afskedigelse af Dr. Muus, før denne var bleven afskediget, og det er ogsaa en Fejl, men en mindre Fejl og en Fejl af en anden Natur, at Ministeren allerede, inden Embedet opslaas ledigt, har ordnet og efter min Mening definitivt har ordnet Spørgsmaalet om hans Gageforhold ved Forhandling med Finansudvalget. Men naar der nu, som sagt, slaas saa heftigt til Etatsraad Hoff, forekommer det mig, at den formentlig forurettede Part, nemlig Dr. Muus, med nogen Grund kunde beklage sig over, at den Sag, som er hans, og som har givet Anledning til, at der er et Spørgsmaal Hoff i denne Sag, drukner i Forhandlingerne om dette sidste. Spørgsmaalet Hoff er en Sag, som maa ordnes for sig, ogsaa hvad de fremtidige Momenter angaar, og derfor maa jeg sige, at jeg staar ganske uforstaaende overfor det Argument, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Gaar gjorde gældende, at han, saa vidt jeg forstod ham — jeg har ikke læst det efter — i og for sig ikke havde noget imod Etatsraad Hoff, men ikke vilde bevilge de 1,000 Kr., fordi Dr. Muus var afskediget med Urette. Jeg synes ikke, der er logisk Sammenhæng i dette, jeg finder, det er ganske forkasteligt, for Dr. Muus' Sag er een Sag, og Etatsraad Hoffs Sag er en anden Sag.

Jeg kan ganske tiltræde de indledende Bemærkninger, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) i Gaar fremsatte angaaende Embedsmændenes Stilling. Det ærede Medlem mente, at mine Ord ikke vare fyldestgørende, naar jeg tidligere havde sagt, at Ministeren havde selvfølgelig Ret til at afskedige Embedsmanden — eller rettere sagt indstille ham til Afsked —, jeg burde have sagt, at Ministeren havde Magt dertil. Nu forekommer det

mig, at som denne Sag ligger, vilde dette kun have været en Ombytning af Ord, thi jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at ingen Embedsmand bør kunne afskediges, uden at det sker paa et objektivt Grundlag. Men nu er der den Forskel mellem det ærede Medlems og mit Syn paa Sagen, at efter mit Skøn er der i denne Sag Momenter af objektiv Natur, i hvilke en Minister overmaade godt kunde have et Grundlag til en Afskedigelse. Selvfølgelig kunde Ministeren bruge en noget mildere Fremgangsmaade. Naar han finder, at den Embedsmand, der her staar ham nærmest, har handlet uforvarligt, fortiet Ting, som han burde have aabenbaret, kan selvfølgelig en Minister — og saaledes er det vel ogsaa i lignende Tilfælde ellers sket — sige til den paagældende: Jeg maa forlange, at den Mand, paa hvis Oplysninger jeg skal handle under Ansvar for mit Embede, giver mig alle Oplysninger; selv om denne Mand finder, at der i det foregaaende er passeret Ting, som ingen Betydning have i denne Sag, maa jeg forlange, at jeg alligevel faar det at vide. Dette Tillidsforhold maa der være mellem en Minister og Indehaveren af et højt Embede af den Natur, der her er Tale om. Og Ministeren kan sige: Jeg vil ikke fremtidig finde mig deri, og hvis der fremtidig forekommer Tilfælde af den Art, maa vi skilles. Men Ministeren kan selvfølgelig ogsaa gaa til den haardeste Fremgangsmaade og indstille den paagældende til Afskedigelse, og da jeg, som sagt, mener, at der i Sagen foreligger noget, som er et objektivt Grundlag for en Afskedigelse, finder jeg mig ikke i mindste Maade foranlediget til at gaa i Rette med den højtærede Minister, fordi han er skreden til Afskedigelse.

Men der er, vel at mærke, det at sige her, at den højtærede Minister ikke har afskediget paa det objektive Grundlag. Det synes endog, som om han først ved Forhandlingerne her i Tinget er kommen paa det rene med, at der var et objektivt Grundlag, paa hvilket han kunde have afskediget Dr. Muus. Men Ministeren har afskediget efter et fuldstændigt subjektivt Skøn, og det finder jeg er forkasteligt, et subjektivt Skøn, som Ministeren under Forhandlingerne om Muus-Affæren yderligere har understreget. I Stedet for nu at gaa den Vej, som Ministeren kunde være gaaet, og som var den naturlige og fuldt forsvarlige, er han, som bekendt, gaaet en helt anden Vej, som ikke er fuldt saa naturlig og fuldt saa forsvarlig, nemlig den at